

1409

DE

1777 23.

ONERE ALENDI INFANTES
EXPOSITOS.

SCRIPSIT

ET

ILLVSTRIS ICTORVM ORDINIS AVCTORITATE

PRAESIDE

CHRISTIANO GOTTLOB EINERTO

IVRISSCIANTIAE ET PHILOSOPHIAE DOCTORE

D. XI. SEPTEMBR. MDCCLXXVII

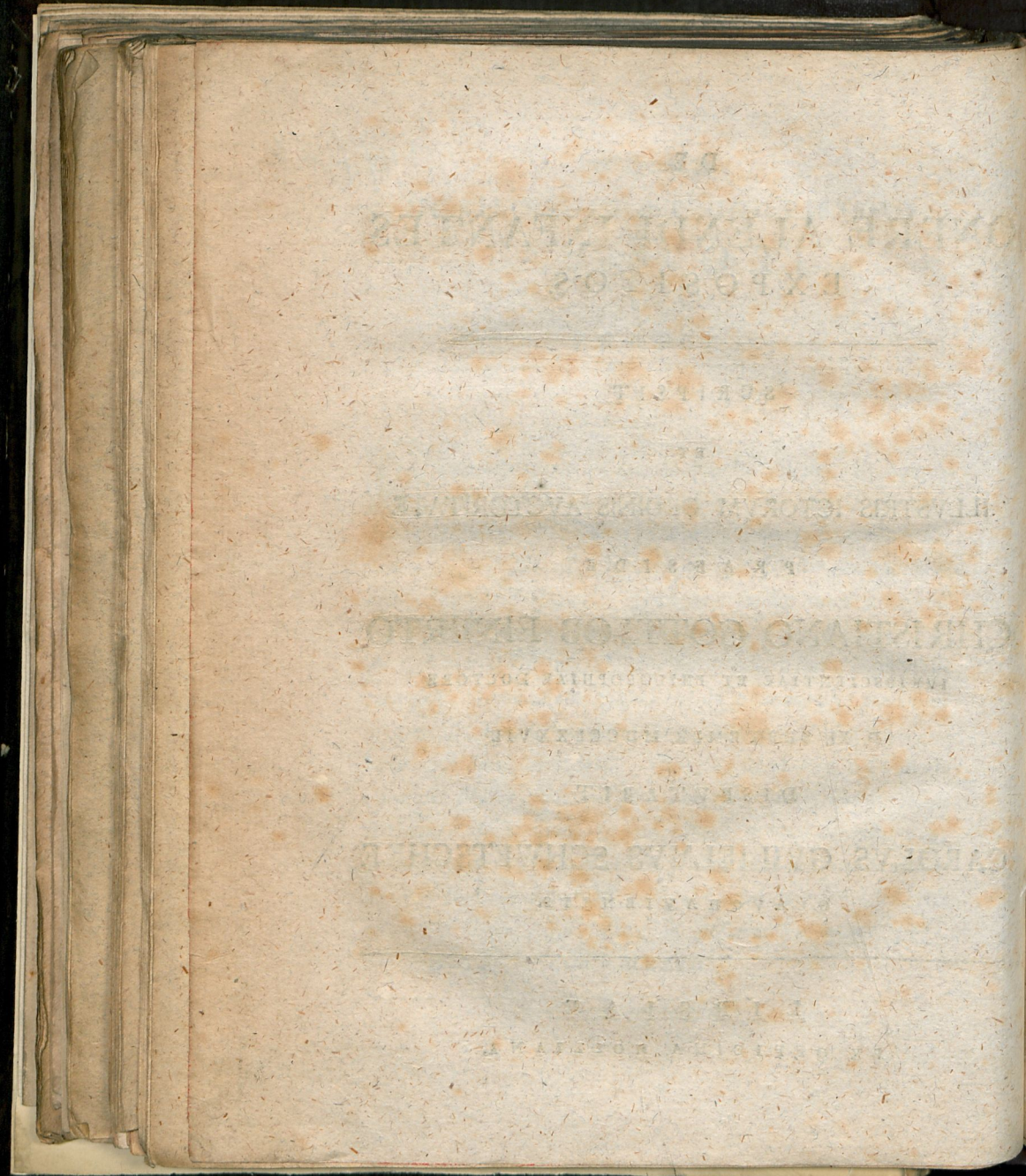
DISPVTABIT

CAROLVS GVILIELMVS SCHWETSCHKE

GLAVCHAVIENSIS.

L I P S I A E

EX OFFICINA HOLLIANA.

A
H
C

CELSISSIMIS AC ILLVSTRISSIMIS

DOMINIS

FRIDERICO ALBERTO

ALBERTO CHRISTIANO ERNESTO

CAROLO HENRICO

LVDOVICO ERNESTO

HENRICO GVILIELMO ERNESTO

OTTONI CAROLO FRIDERICO

HENRICO ERNESTO

S. R. I. COMITIBVS

A S C H O E N B V R G

COMITIBVS ET DYNASTIS IN GLAVCHA ET WALDENBURG

NEC NON IN HARTENSTEIN LICHTENSTEIN ET STEIN ETC.

CESSISSIMS AC HLVSSTISSIMS

H. M. 1115

FRIDR. GO. ALBERTO

FRIDR. CAROL. ALBERTO

CAROLO LEOP. GO.

LEOP. GO. FRIDR. GO.

FRIDR. GO. CAROLO LEOP. GO.

CAROLO LEOP. GO. FRIDR. GO.

FRIDR. GO. CAROLO LEOP. GO.

LEOP. GO. FRIDR. GO.

FRIDR. GO. CAROLO LEOP. GO.

CAROLO LEOP. GO. FRIDR. GO.

FRIDR. GO. CAROLO LEOP. GO.

CELISSIMI AC ILLUSTRISSIMI
C O M I T E S
DOMINI CLEMENTISSIMI!

Vt id consilii exsequer, *Celssimis ac Illustrissimis*
Nominibus Vestris haec studiorum meorum primordia
consecrare, et deuotionis, qua Vobis deuinctus sum, ratio, et
insignium ab Clementia Vestra larga manu in me collatorum
beneficiorum memoria me potissimum mouerunt. Etsi enim
leue hoc esse meae industriae specimen, nec argumenti fiducia
tantis Maecenatibus se commendare, bene intellexi, tamen
Munificentia Vestra me in firmissimam spem adduxit, fore,
ut, quo soletis, placido vultu et gratioso hunc pietatis et gra-
titudinis erga Vos meae interpretem accipere haud dedigna-
remini. Quod autem meae dissertationi aut arte aut scientia

rerum comparare non potui ornamentum, Clementia, qua
illam accipietis, supplebit. Hanc igitur exiguam commenta-
tionem eo securius Vobis, Maecenates Optimi! deuotissime
trado, quo facilius me veniam a Vestra Clementia impetra-
turum, confido, si ingenii mei tenuitas rei propositae mensu-
ram haud impleuerit. Qua religione inflammatus, nil, nisi
Vobis et Celsissimae ac Illustrissimae genti Vestrae perennem
felicitatem ab supremo omnium rerum arbitro solemnibus
formulis adprecari, superesse sentio, quod obsequentissime
voueo

CELSISSIMORVM AC ILLVSTRISSIMORVM
NOMINVM VESTRORVM

deuotissimus

CAROLVS GVILIELMVS SCHWETSCHKE.

DE
ONERE ALENDI INFANTES
EXPOSITOS.

§. I.
Praefatio.

Id praesertim negotii nobis, hoc leue scriptum confidentibus, dari credidimus, vt, quae vsu forensi non esset plane destituta, nec nimis trita, seligeremus materiam. Hoc enim inprimis esse cauendum, ne dictu inutilia adeoque lectu indigna proponantur, constans quidem fuit semper, qui animum ad scribendum appulerunt, seueriorum opinio. Quo consilio nobis etiam, vt legibus academicis fatisfaceremus, ac studiorum qualemcunque rationem redderemus, in mentem venit argumentum, quod et quandam vtilitatis prae se ferret commendationem, et ad vitae vsum accommodationem in se contineret. Aperte quidem profiteamur, non tantam in nobis esse causarum forensium cognitionem, vt aliquid doctiorum lectione dignum in medium proferre valeamus, neque vt nos gloriae inde nanciscendae in spem vocemus,

non

non ea vis animo, nec tanta superbia nobis,
 sed contenti officio nostro satis fecisse videbimur, si intelligentes
 harum rerum iudices nostrum institutum non plane improbarent.

§. II.

*De Expositione infantum generatim, inprimis secundum
 leges naturales.*

Pari vindicta parentum ac deorum violationem expiandam esse, olim iam creditum est Soloni, adeo, ut poenas in parricidas statuas inanes esse sibi blandiretur, quoniam ipsi naturae manus inferre violentas, et facinus homicidio atrocius committere, tanquam incredibile quid considerabat(a). Caedem infantum quocumque modo aequale nefas continere, eademque poena eiusmodi sceleris pollutos afficiendos esse, contendit iam Illust. HENNINGIUS BOEHMER. Quum enim magis descendit, quam ascendit amor ille naturalis, cuius vinculo coniuncti sunt parentes et liberi, violationem huius naturalis obligationis graui supplicio vindicandam esse, nemo vnquam dubitabit. Quamuis vero saepissime accidit, ut non ipsi manus suas sanguine infantum inquinarent, saepe tamen eos, vel in locis periculosis et desertis abiiciendo, vel tamen e conspectu hominum haud remotis exponendo per indirectum necant. Euitare cupiunt hoc illegitimo actu alendi educandique necessitatem, ad quam ex legibus diuinis naturalibus iam adstringuntur. Cui enim causa hominis existentiae adscribenda, huic etiam de his, quibus conditio naturalis et ciuilis suae socialis absoluitur, prospiciendum est. Explendae huius obligationis in finem competit parentibus iam naturali iure aliquod imperium in liberos quippe patria potestas. Ex quibus prono alueo fluit, eos, qui oneri, infantes suos alendi, se subtrahere conantur, actio-

(a) Quod refert quoque Cicero in orat. pro Roscio Amerino. Sic factum Dionysii, matrem interficientis, fere miraculum interpretatum esse, Aelianus est testis l. XIII. var. historiar.

actionem legibus naturalibus contrariam committere, adeoque expositione infantum iure naturali iam delinquere. Ad neminem tamen perfecto iure hoc onus, si infans adhuc vivus reperitur, in statu naturali devolui potest, sed solae humanitati assignandum putamus.

§. III.

De Expositione infantum secundum Ius Romanum.

Nihil frequentius statim a primordiis reipublicae Romanae infantum expositione fuisse, ex eo apparet, quod primus eius rex Romulus hanc liberam exponendi licentiam restrinxit et parentibus necessitatem, et prolem masculinam, et ex filiabus primogenitam, educandi imposuit, reliquas eiusdem sexus tamen exponere permisit (b). Quam quidem legem Romani sequentibus temporibus, cum liberorum suorum principes se crederent (c), oblivioni tradiderunt, suoque iure magis magisque abusi fuerunt. Invaluisse igitur sub Caesaribus morem partus exponendi, quamvis leges prohibitive adefsent (d), vestigia passim extant apud scriptores luculenta (e). Quo tempore autem cessaverit haec licentia, quandoque penitus sit sublata, diu multumque inter eruditos disceptatum, praesertim inter Noodtium (f) et Bynchershoeekium (g), qui magni nominis viri fere exhausserunt hunc Romanorum ritum, quapropter etiam nobis hic non commorandum esse putamus (h). Hoc saltem monebinus, sub Valentiniano, Valente et Gratiano tandem hunc morem exilio fuisse datum, satis et luculenter comprobasse Noodtium (i).

tem

(b) Dion. Halicar. II. 88.

(c) Ulpian Fragm. T. IV. §. I.

(d) L. I. de agn. et alendis lib.

(e) Sueton. in Octavio. et Calig. Tac. l. v. hist. c. 5.

(f) In Iulio Paulo.

(g) De Iure occidenti liberis.

(h) Vid. etiam Heintze de eo, quod iustum est circa exp. infantum.

(i) l. c. C. 4. 5.

B

tem suam infantum calamitate fatiantur, multo minus detestabili commoti saevitia, quae humanae naturae maxime est inimica, eos exposuisse videbantur Romani, cum enim tales abiecti vsque ad Iustiniani tempora, qui eos sine discrimine liberos pronunciauit (k), macula seruitutis laborarent, spes certa aderat, fore ut nutriendi causa tollerentur, quippe patrimonium eius, qui onus alendi suscipiebat, seruo augebatur. Infans, ignorante vel inuito domino expositus, solutis impensis in eius educationem consumptis, repeti poterat (l).

§. IV.

De Expositione infantum secundum Ius Germanicum

Inter alia, quae de pietate maiorum nostrorum, testimonia exhibet Cornelius Tacitus, dignissimum lectu hoc nobis videtur: „numerum liberorum finire, inquit, aut quemquam ex agnatis necare, flagitium habetur. Plusque ibi boni mores valent, quam alibi bonae leges.„ Ex quibus facile colliges, infantum expositionem in hac illustribus probitatis exemplis, diuite genta, Taciti aetate, fere ignotam fuisse. Ex qua causa neque in legibus Francorum, neque Bauariorum neque Alemannorum aliorumque Germaniae populorum poenam in eiusmodi delinquentes esse sancitam inuenies. Coercebant tamen Wisigothi poena talionis, et confiscatione bonorum Longobardios, qui patrem, matrem, fratrem, sororem, aut affinem necare ausi fuerant; inde immortalis Heinuccio (m) assentior, qui quemadmodum ex analogia legis apparet, etiam infantum expositione commissum fuisse parricidium, statuit. Quam quidem opinionem sequi eo magis confirmamur capitularibus Caroli M. (n) quibus in exponentes homicidarum poena sancitur, si, decem diebus elapsis, parentes repetere velint infantes. Expositi vero intra

(k) L. 3. et 4. C. de inf. exp.

(l) I. l. C. de exp. inf.

(m) in Elem. iuris Germ. L. II. T. 27.

(n) L. VI. §. 147.

intra hoc spatium a nemine agniti cedunt iis, qui eos sustulerunt. Saxones et Sueui poena legis Pompejæ de parricidis (o) afficiebant parridas prolesque exponentes, cuius mentionem faciunt Spec. Sueu. (p) et glossa iuris Saxonici (q) quæ simul rationem enarrat, cur delinquens culeo insuatur cum cane, gallo gallinaceo, vipera et simia. Quas denique poenas Nemesis Carolina (r) in eiusmodi criminis reos statuerit, quasque differentias in ipso crimine occurrentes, adiecerit, et e contextu ipso apparet, et apud scriptores iurisp. criminalis legi potest (s), quos quidem neque exscribere, neque materiam sæpius repetitam iterum decantare cupimus. Dissensus dicasteriorum Saxonorum ratione poenarum huius criminis singulari decisione remouit Saxonum Elector (t). Nihil tamen aut constitutio Carolina, aut decisio Saxonica disponit de infantum expositorum alimentatione, nec ullus, quantum scio, scriptorum ex instituto hoc argumentum fusius explicauit. Ex qua causâ illud hoc libello accuratius pertractandi occasionem arripimus.

§. V.

De onere alendi infantes expositos annexæ quæstiones dilucidantur.

In hac quæstione decidenda mirifice variant scriptores rerum criminalium, qui id argumentum attigerunt. Cum de parentibus infantis expositi constat, eos ad prolem recipiendam, alendam educandamque adigendos esse, consentiunt quidem

B 2

in

(o) L. 9. ad L. Pomp. de parr.

(p) Art. 231.

(q) Ad. l. 1. art. 14.

(r) Art. 132.

(s) Quistorps *Peinliches Recht* ed. nouiss. de 1776 p. 445. Boehmer ad Carpz. qu. 10.

(t) Decis. 178. de 1661.

in vnum omnes (w). Qua ex ratione etiam liberos per expositionem e patria potestate exire sui que juris fieri, plane negandum esse opinamur. Neque legi (x) ad quam dissentientes prouocant (y), contrariatur nostra sententia, verbis enim „nec suum dicere poterit, quem pereuntem contempsit, „ alterum legis caput, in quo de dominis et patronis sermo est, (in priori enim de patre disponit legislator,) absoluitur. Quod exinde quoque apparet, quod duae diuersorum imperatorum leges in hac sanctione a Triboniano coniunctae sint. Valentiniani enim constitutio finitur vocabulo *subiacebit*. Reliqua autem verba sunt Honorii, quae leguntur in L. 2. C. Theodof. de expositis, quod latius demonstraui Iacobus Godofredus (z). Neque ipsum patrem juri suo renunciaſſe, praesumendum esse cenſeo, quippe quae renunciatio, cum crimine, adeoque illegitimo fundamento nitatur, juri omnino deſtituitur, adeoque vitioſa eſt. Etenim non in arbitrio patris poſitam eſt, an patriae potestate in infantem nondum educatum renunciare velit, nec ne? Aduerſaretur haec renunciatio legibus publicis, quae ad certum terminum patri in liberos potestatem concedunt. Annexae quoque hic occurrit quaestio, quam paululum inuestigare liceat, vtrum nempe legitimi vel illegitimi cenſendi ſint infantes expoſiti? In quo argumento magnopere diſſentiunt doctores. Negatiuam ſententiam defendunt, illosque, quippe qui plurimum hodie ex ſtupro a matribus ſuſcepti eſſent, illegitimis accendendos eſſe, contendunt Iuſtus Henningius Boehmerus (a). Io. Sam. Fridericus de Boehmer (b), aliique magni nominis viri. Attamen hoc in caſu non de eo, quod plurimum fit, nec ex ipſa expoſitionis qualitate, quae in numero delictorum verſatur, capiendam eſſe praesumptionem, ſed potius in re dubia

(w) Quiſtorps *Grundsätze des peinlichen Rechts*, p. 287.

(x) L. 2. C. de inf. expoſitis.

(y) Vid. Heintze de eo quod iuſtum eſt circa exp. inf.

(z) In Comment. ad C. Theod.

(a) In jure Ecclef. Proteſtantium L. V. I. II.

(b) Ad Carpzovium qu. 10.

dubia benigniorem sententiam sequi, ne innocens calamitatibus inuoluatur, existimo cum illustri Leysero (c), praesertim cum nemini hac praesumptione aliquid accedat vel decedat, et quamuis Ill. de Boehmer eam facilius apud Romanos admittere velit, quorum ciues, liberorum numerum saepissime horrentes, frequenter infantes expohebant, attamen ei etiam in Germania nostra locum dari credimus, quoniam quaelibet arripienda occasio, quae benignius responsum praebet (d). Sufficiant haec, quae breuibus de priori casu, si de expositorum parentibus constet, disputauimus. Ad alteram vero quaestionem, si de parentibus non appareat, quod attinet, interpretes in varias ac diuersas ire sententias, deprehendimus, alii enim inuentori, alii fundi possessori, in quo reperitur, alii ecclesiis, alii magistratui, nonnulli denique vniuersitati hoc onus imponendum esse, existimant.

§. VI.

Neque inuentori, neque in cuius fundo reperitur infans, alendi onus incumbit.

Ex iuris naturalis quidem quamuis imperfecta obligatione alteri in miserissimo statu ac derelicto succurrendi, eumque a praesentissimo mortis periculo liberandi, quisque tenetur, vt legibus humanitatis satisfaciatur. Nemo autem magis ope indiget, ac infans in locum fortasse solitarium ac periculosum sine viribus vitaeque subsidiis expositus. Etsi igitur, qui eiusmodi abiectum et humanae misericordiae demandatum inuenit, ei subuenire et a limine mortis reuocare debeat, eoque officio neglecto, morte infantis secuta, in Rebus publicis vel mulctae vel carceris poena eiusmodi inuentor ab omni humanitate alienus merito afficiatur; attamen haec omnia non efficiunt, vt totum

B 3

alendi

(c) In med. ad. II. Spec. 63.

(d) Ridiculum tamen esset, eiusmodi infantes nobilibus adnumerare, quod Lusitanos fecisse legimus, „parce qu'il peut arriver, disent ils, qu'ils soient fils de gentilhommes. Vid. la description de la Ville de Lisbonne Vol. I. tit. I.

alendi educandique onus ei assignaretur, siquidem ex humanitatis officio, quo erga auxilium indigentem vltus fuit, non magis huic, quam possessori fundi, in quo inuentus est infans expositus, alendi onus imponendum esse cenfeo. Nil dicam id ipsum periculosum futurum esse infantibus expositis, cum sic multi forfitan onere alendi dereriti, a susceptione istius partus abstinerent.

§. VII.

Neque ecclesiis hoc alendi onus incumbit.

Ex pietatis studio ecclesiis proprio, nonnullos video, qui onus alendi expositos ei imponi contendunt. Fouent hanc sententiam Io. Petr. Sardi (e) et Anton Perez (f), quae autem, cum deest perfecta obligandi ratio, firmo argumento plane destituitur. Licet, vt Boehmerus monet (g), in hanc rem varia veteris aeuī decreta ecclesiastica extent, hodie tamen certe, si vel ante fores templi repiriretur infans, eius educationem ecclesiis aut consistorio imponi nullum legis argumentum suadet, vt variis rationibus demonstrat Carpzouius.

§. VIII.

Neque magistratui superiori hoc onus tribuendum est.

Firmiori iure plurimi doctores magistratui superiori hoc onus adscribunt (h). Ita enim ratiocinantur: magistratui superiori jus ficti, quod solus olim princeps habuit, cum emolumento, bona amissa et vacantia occupandi concessum fuit, inde etiam ad onera, quae cum iurisdictione cohaerent, deuinctus est, secundum regulam: qui sentit commodum, etiam incommodum sentiat, necesse est. Falso tamen, meo iudicio, disputant. Etenim neque legum auctoritate, neque communi locorum et prouinciarum

rum

(e) In tract. de alimentis qu. 81.

(f) In praelect. ad C. L. VIII. T. 52.

(g) Ad Carpzov qu. 10.

(h) Berger in Elect. crim. p. 3. a Leyser in Med. Sp. 617. et scriptores iuris criminalis fere omnes. Vid. etiam Beckius de iurisd. sup. p. 508.

rum consuetudine fulcitur haec opinio. Nec eum in finem competunt magistratui fructus jurisdictionis, ut omnia e criminibus profuentia refarciat damna, siquidem exinde simul sequeretur, magistratum etiam teneri ad rerum furtiuarum restitutionem, sed potius ob magnas, quae in exercenda iurisdictione requiruntur, impensas. Accedit et hoc, quod non ubique in Germania ius fisci et bona vacantia occupandi superiori magistratui competat, sed solummodo in Saxoniam vigeat. In quibus enim provinciae auctoritatem non obtinet ius Saxonium, sed vigore juris R. proceditur, ibi fisco principis eiusmodi bona cedunt (i). Quam ob rem ea, quam Leyserus attulit, ratio sufficere mihi non videtur ad onerandam iurisdictionem superiorem hoc alendi expositos incommodo. Sed alia Bergeri ratio curatius inuestiganda est. Ita enim philosophatur, quaecumque oriuntur e delicto, cuius cognitio pertinet ad iurisdictionem superiorem, ea etiam ad iurisdictionem superiorem referenda sunt. Ingeniosum certe argumentum, curatori tamen eius illustratione facta, quantum a veritate abhorreat, non arduum erit intellectu. Ita enim causa amissae dotis in foro criminali, in quo de adulterii crimine cognitum est, tractari deberet, quae tamen, ut in aprico est positum et neminem fugit, ad confistorium pertinet. Probe autem separanda est cognitio de crimine expositionis ab expositi infantis alimentatione; illius enim, quamvis huic occasionem dederit, cum hac non tanta connectio est, ut huius incommodum prioris cognitionem necessario sequatur. Minus quoque ad aequatum esse argumentum ductum a causarum continentia, quippe, quae cum tantum in rebus litigiosis locum habet, alimentationem infantis expositi haud completitur, luculenter demonstravit Meisterus (k). His accuratius perpensis, eorum sententiae, qui magistratui superiori onus infantes expositos alendi attribuunt, cum nullo juris fundamento

(i) Engelbrecht de iurisd. sup. et inf.

(k) Im peinlichen Proces, Absch. I, Cap. II.

mento nititur, sed solo iurisperitorum, quamuis plurimorum auctoritate vigeat, haud assentiri possumus, quo magis multa, quae supra exposuimus, argumenta, ei repugnant, nec injuriam viris summis, supra laudatis fecisse putamus, cum iam celeberrimus Quistorpius suum de debilitate istorum argumentorum iudicium palam declarauerit. §. 285. l. c.

§. IX.

Nostra de onere alendi opinio.

Satis itaque putamus esse factum iis, qui aut inuentori aut fundi possessori, aut ecclesiis hoc alendi incommodum imponunt, aut superioris iurisdictionis onus id esse volunt, superest, ut quibus illud merito attribuendum esse putemus, paucis adhuc demonstretur. Sapientissime nostro iudicio expositionis aut occisionis partus crimini obuiam ire voluerunt principes in nonnullis prouinciis brephotropheis, quales aedes praeter illas, quae Parisiis magno splendore magnaque cura conseruantur, in Germania inueniuntur Herbipoli, Norimbergae et Berolini sub nomine la charité. Deficiente eiusmodi laudabili instituto, onus alendi iure meritoque ad totam vniuersitatem loci spectare, contendimus. Cum enim cura pauperum et egenorum, in quorum censu infantes expositi, omnium rerum inopes, utique versantur, communitatibus propria est, iis etiam opibus suis horum expositorum inopiam subleuare, delegandum esse cenfeo. Vi socialis obligationis nempe quaelibet vniuersitas ciues suos conseruare et egestatem eorum subleuare tenetur, cum quodlibet vniuersitatis membrum eadem lege commodum et incommodum ciuitatis sentiat. Ex qua causa etiam in multis locis elemosynarii ab vniuersitate sunt constituti, qui pauperibus et egenis ex aerario elemosynarum, cuius proprietas est penes vniuersitatem, largitiones distribuere, omnique modo alieno auxilio indigentibus subuenire debent. Qua in ciuitate igitur extat eiusmodi aerarium, infanti expositos ex eo sunt alimenta

prae-

praebenda, quemadmodum per diuersas leges prouinciales (l) sancitum esse legimus, veluti lex prouincialis Brunsvicensis disponit: *dass wenn die Armenkasse des Orts nicht zureichend ist, solche Unkosten zu ertragen, die Commune, Dorfschaft, Gemeinde, oder wenn auch diese des Vermögens nicht ist, das Kirchspiel, worinn die Kinder geboren werden, zu treten, und unter der Direction der ordentlichen Obrigkeit, ihre Nebenanlagen, nach den gewöhnlichen Principiis, soweit erhöhen sollen, dass daraus die determinirte Summe der Alimentationskosten hergegeben werden können. (m).* In iis locis in quibus orphanotrophae reperiuntur, iis alimentatio infantis expositi posset commendari. Quod si vero eiusmodi commune vniuersitatis institutum, aut aerarium deficiat, singula eius membra ad alimentationem expositi impensas conferre tenentur, quo magis interest societatis, nullum ejus membrum perire, nec puto fore, qui infantes a societate excludendos esse, existiment, cum ciuium habitas non soleat ex annorum serie iudicari. Accedit, quod eodem certe iure gaudere debeat expositus, ac peregrinus, qui pro subdito temperario habetur. His filum nostrae dissertationis abrumpere placet, benignam lectorum censuram expectantes.

- (l) De Frisa id enarrat Sande L. II. T. VIII. de Episcopatu Wurzburgensi Kirchengesner p. 581. In ducatu Calenbergensi, vt et Grünhagenensi expositis ex parte aus der Rentkammer, ex parte aus der Klosterkammer alimentatio praestari, refert Struben im rechtlichen Bedenken P. I. p. 406.
 (m) Churbrenschw. Landesordnung c. I. p. 984. quam legem allegauit ill. Struben l. c.

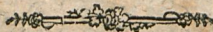

NOBILISSIMO ET DOCTISSIMO
A V C T O R I

S. D.

P R A E S E S.

*E*st supervacuum sit, publicum TVAE diligentiae indefessae libello TVO addere testimonium cum haec TVA proprio Marte conscripta disputatio, ex qua mihi vindico omnino nihil, de ingenii felicitate, iudicii acumine et verborum elegantia omnino digna ponat monumenta: Dimittere tamen non potui locum ac tempus opportunissimum, animum TIBI testificandi meum, huncque studiorum Academicorum finem et hoc Specimen doctrinae TVAE insigne gratulandi. Maeste igitur hac TVA virtutis indole et perge strenue, uti haecenus fecisti laudabiliter, quotidie cogitare, TE non TIBI sed patriae natum esse. Tunc enim certissima gloriae et felicitatis habebis praemia. Quod reliquum est, quantum in me erit, omni amoris et amicitiae genere TE prosequi nunquam intermittam, ut vero TVA vicissim in me benevolentia perpetua sit, enixe rogo. Vale. Scripsit Lipsiae d. X. Septbr. CIOIDCCLXXVII.

Leipzig, Diss., 1777 A-0

ULB Halle

004 568 583

3

fb
sb:

B.I.G.

Farbkarte #13

1777 23.

DE
ENDI INFANTES
OSITOS.

RIPSIT
ET
M ORDINIS AVCTORITATE

AESIDE
GOTTLOB EINERTO

ET PHILOSOPHIAE DOCTORE
EMBR. MDCCLXXVII

PVTABIT
ELMVS SCHWETSCHKE
CHAVIENSIS.

PSIAE
CINA HOLLIANA.

